

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848781872/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

siden den dunkleste Middelalder. Thorshavn er den eneste By, som endnu den Dag i Dag vedligeholder en *levende* Olavstradition, og der gør det i sin Egenskab af Tingsted, Hovedstad, Midtpunkt for et Folk. Det kunde maaske derfor være paa sin Plads at gøre opmærksom paa Thorshavn — i al Beskedenhed naturligvis, og med det Saltkorn af Selvironi, som er god Tone for enhver Thors-havner.

Thorshavn (paa Færøsk *Tórshavn* eller oftest kun *Havn*) kan vel ligne saa mange andre Byer. En Mellemting mellem en norsk Kystby og en islandsk By, maaske nærmest det sidste. Af Størrelse som Havnefjord, Akureyri, Arendal maaske — 3000 Indbyggere, herregud. En Biograf, et Uldspinderi, en Obelisk til Minde om Christian den 9.s Besøg i 1874. Og saa for øvrigt *Niels Finsens* Fødeby, som man vil kunne læse i et eller andet Konversationsleksikon.

Den, som blot har *set* Thorshavn, vil dog ofte have et betydeligere og langt mere personligt Indtryk af Stedet. Det er nemlig saadan en venlig By at komme til. Særlig naar man kommer en lys Sommeraften. Man stiger i Land paa Kongebroen, drejer om nogle Hushjørner, og saa *aabner* Byen sig, man staar pludselig midt i den. Til alle Sider en grøn Frødighed. Op mellem Haver, Stenskrænter og Huse fører en lang Promenade med mange Spadserende. Den dæmpede Lyd af deres Samtale blander sig med Elvens Risten. Alle, som har været i Thorshavn, kender det: Elven, som løber i Træernes Skygge. Der er en ganske særlig elskværdig Atmosfære ved denne overgroede *Elvevej*. Man venter det ikke saa langt mod Nord og i dette bare Land.

For den, der er mere fortrolig med Thorshavn, er denne hyggelige Promenade imidlertid kun et enkelt blandt mangfoldige Træk, som tilsammen giver Byen dens Fysiognomi. *Elvevejen* om Aftenen ved 21-Tiden er vel typisk, men lige saa typisk er *Vågsbotn* om Eftermiddagen, naar Solen staar i Vest og belyser alle Bryggerne ud langs Tinganæs. Eller Middagstimen i *Aalekær* en Sommerdag,

naar Fisken er lagt til Tørring og Luften er fuld af den mærkelige Aroma, som hører til rene, bare Stenstrækninger, Salt, Straamaatter og Klipfisk. Allersmukkeste er maaske den tidlige Sommermorgen Kl. 3, naar Solen straalere fra en skyfri Himmel, og alle Mennesker sover, mens Maagerne regerer paa Pakhustagene, men lige saa thorshavnsk er Høstnætterne, naar det svage Lys fra Bryggernes Lygter falder ud over det sorte Vand, eller de mørke Vinterdøgn, naar Søndestormen kaster en salt Regn af Søfog langt ind i Byen.

Den indfødte Thorshavner gaar rundt i Gaderne, dybt fortrolig med de forskellige Kvarterers Stemning og Temperament til Døgnetts forskellige Tider. Overalt har Livet slidt sine gamle Spor og fundet sin faste Rytm. Byen har den Air, som er uadskillelig fra alle Steder, hvor der har levet Mennesker gennem Aarhundreder. For Thorshavn er ikke en rask lille Parveny som mange af dens smukke nordatlantiske Søstre. Det er en gammel By, med sin egen Tone, sin egen Atmosfære.

*Nolsø*s let tegnede, rytmiske, men lidt magelige Profil behersker hele den brede Fjord og Reden. Det er ikke en tilfældig Kontur, det er et Fysiognomi, som Generation efter Generation har gaaet og set paa, et Træk, som har prentet sig ind i enhver Færings Bevidsthed. Det hører Thorshavn til, er blevet Byens Vartegn, som Vesuv er Napolis.

Østre- og Vestrevaag, de to Vige, som Byen er vokset op omkring, er ogsaa klassiske. De understreger Slægtsligheden med *Bergen*, den By, som er Thorshavns Moder. Men medens *Bergen* vender mod Nord, er Thorshavn sydvendt. Og det paa den yndigste Maade. De to Vaage ligger og strækker deres Favn lige ud mod det aabne Atlanterhav og den vide Verden med al dens Søfart og Handel og Herlighed.

Er det vovet at sammenligne Thorshavn med det store *Bergen*? For en handels- og kulturhistorisk Betragtning er Slægtskabet uomtvisteligt. Thorshavn er begyndt som en Filial af *Bergen*. Og i øvrigt er det ikke Folketallet, det kommer an paa. Saa kunde man lige